

Casa del Carrer del Pont,19

Sant Quirze de Besora

Ubicació

Comarca:	Osona
Lloc/Adreça:	Carrer del Pont núm. 19
Emplaçament	Al mig del carrer del Pont delimitant amb les finques núm. 17 i 24 del carrer del Pont i amb els horts de la part del darrere mirant damunt del Ter.
Alçada:	577,5

Coordenades:

Latitud:	42.100610594312
Longitud:	2.2215840529811
UTM Est (X):	435635
UTM Nord (Y):	4661240

Classificació

Número de fitxa	08237 - 47
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Contemporani Eclecticisme Modernisme
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Tipus de protecció:	Inexistent
Número inventari	Sí. IPA. Núm. 23781
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Restringit
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	614418DG3651S0001JR
Autoria de la fitxa	Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa:	dg., 02/07/2023 - 19:47

Descripció

Es tracta d'una casa que abraça tres de les antigues parcel·les entre mitgeres de cases gremials les quals forne unificades en una de sola de tres crugies. Faria mitgera al nord amb la finca núm. 21 i al sud amb la finca núm. 17 del carrer del Pont. Presenta una planta rectangular per PB+ 1 P + golfes cobertes amb teulada a dues vessants de teula ceràmica àrab damunt de cavalls i llates de fusta. La composició de la façana és completament diferent a les finques que trobem al nucli antic de Sant Quirze ja que reuneix més les característiques pròpies d'un edifici fabril o d'una estació de ferrocarril de la fi del segle XIX i principi del segle XX i amb una disposició de les obertures molt geomètrica i ordenada. La planta baixa del carrer del Pont es compon d'una àmplia portalada situada al mig de la façana que dona pas al vestíbul i caixa d'escala principal i formada per un arc escarser molt rebaixat amb aparell de maons ceràmics disposats a "sardinell" i amb la peça de la clau més remarcada. Els muntants també són de maó ceràmic. A cada costa s'obren dies àmplies finestres de les mateixes mides que la portalada i amb la mateixa tècnica constructiva, és a dir formades per àmplies obertures coronades per arcs escarsers molt rebaixats i amb els muntants i arc de maó ceràmic. Val a dir que resten protegides per baranes de ferro forjat amb els barrots tornejats i passamà pla. Damunt seu hi ha la planta principal on s'obren quatre balconeres que donen pas a tres balcons; un de principal al que hi donen accés les balconeres de damunt del portal d'entrada i altres dos a cada extrem de la façana donant-li geometria i axialitat. Les balconeres són amb maó ceràmic mentre que els balcons que sobresurten del pla de la façana estan construïts amb una llosa de pedra sostinguda per permòdols a la part central i amb la barana de barrots tornejats de ferro forjat formant florons i volutes a cada extrem. Val a dir que existeix un fris de pedra o ciment corregut que unifica totes les llosanes dels balcons i a manera de cornisa separa la planta baixa del primer pis. Damunt seu hi ha el nivell de golfes distribuït mitjançant sèries de quatre finestres geminades de mida rectangular i separades per una columna de fust cilíndric i imposta bisellada. Aquestes finestres es disposen per damunt de les balconeres del pis principal i estan separades de la planta inferior per mitjà d'una cornisa de maó ceràmic. La façana és coronada per una barbacana formada per una cornisa bisellada en maó ceràmic i sostinguda per permòdols de ciment. Val a dir que les res crugies en que es distribueix la façana estan diferenciades per franges verticals i cal destacar que la part superior de la crugia central té un ràfec diferent a les altres dues ja que està compost per dues filades de maó ceràmic sostingudes per 5 permòdols mentre que les altres tenen una cornisa simple. L'aparell constructiu és de carreus de pedra calcària ben treballats i picats, units amb calç i ciment i amb els emmarcaments de les obertures i elements decoratius fets en maó ceràmic. es tracta d'una façana de trets "modernistes" molt destacable.

La façana posterior que mira a les hortes de damunt el riu Ter es diferencia de la resta de façanes per tenir major predomini del massís respecte el buit ja que no hi ha galeries ni eixides descobertes,, tenir les parets despullades de qualsevol revestiment de manera que hi ha parts que aprofita la traça de les velles muralles i deixa veure la seva fàbrica constructiva de pedra. En quant a la seva composició a la planta baixa s'obren tres finestres coronades per arcs rebaixats de maó ceràmic que donen accés a un balcó corregut. Al primer pis se n'obren tres més de la mateixa composició que les del pis inferior que donen accés a un balcó corregut sostingut per revoltos de maó ceràmic amb barana de ferro i amb barrots de secció circular i a nivell de les golfes hi han sis finestres rectangulars. Entre la planta primera i segona hi ha un fris simple i decoratiu que separa ambdues plantes i per damunt de la planta de les golfes hi ha un ràfec senzill que corona la façana i sosté la coberta. L'aparell constructiu és de pedra amb els brancals de les obertures en maó ceràmic i destaca el fet que la planta baixa i part del primer pis aprofiten part de les velles fortificacions. Adossat al nord d'aquesta façana i a tocar amb la mitgera de la finca núm. 20 hi ha una construcció cúbica de color ocre que correspon amb el cos de les latrines.

L'interior es troba compartimentat amb diferents habitatges disposats a casa planta però en cal destacar el vestíbul d'entrada i l'escala. El vestíbul està pavimentat amb lloses de pedra de mida rectangular disposades

a trenca-junt i te el sostre format per revoltons ceràmics que descansen damunt de bigues de fusta amb una orientació est-oest i enguixades i decorades a cada extrem mitjançant una sanefa que té els contorns de color blau fosc amb motius trenats i elements geomètrics formant sèries de quatre triangles invertits en ziga-zaga i amb representació de flors de lis al seu interior en color grana. A les parets laterals hi ha un medalló romboïdal emmarcat per un marc daurat i amb motius florals policroms al seu interior. Al fons del vestíbul arrenca l'escala que comunica amb les diferents plantes i formada per tramades de graons de pedra, barana de forja de la mateixa tipologia que la dels balcons de la façana principal i arrambador decorat amb motius i sanefes de les mateixes característiques que les que decoren els revoltons del vestíbul. de color ocre i grana. L'escala és il·luminada per una llanterna que sobresurt del pla de la coberta en forma de mansarda coberta a dues vessants i amb el carener paral·lel a la façana i on hi ha obertes quatre finestres rectangulars. Internament hi ha un medalló de guix damunt d'un falç sostre.

Observacions:

Aquest edifici correspon amb un edifici de característiques més aviat modernistes que es situa a dins del nucli antic de Sant Quirze. En desconeixem qui en va ser l'arquitecte i constructor però segons testimonis orals de la propietat va ser construït per un arquitecte que coneixia i treballava al ferrocarril ja que la tipologia de la façana, la disposició de les obertures així com també l'aparell constructiu ens recorda a l'arquitectura industrial i ferroviària de mitjans del segle XIX i principi del XX. Val a dir que l'aparell constructiu de la façana no té res a veure amb el de la façana que mira al Ter ja que si bé la primera és a base de carreus de pedra calcària ben treballats i picats, la segona es de còdols de riu seguint les característiques pròpies de l'arquitectura tradicional. L'interior en canvi està decorat a l'estil de les grans mansions modernistes de Barcelona i nuclis industrials com ara Terrassa o Sabadell. Es tracta d'un exemple molt notable perfectament restaurat i integrat a l'entorn.

Història

De la finca núm. 19 del carrer del Pont no n'hem pogut trobar massa informació. tant sols hem pogut veure que en el "cuaderno de liquidaciones y amillaramiento de 1862" a la inscripció núm. 111 d'Antonio Prim " *Por una casa con su pequeño huerto adyacente en la calle del Puente nº35. Por otra en el número 19 y por otra en el número 20.* La del número 19 tenia un valor de 40 cèntims. Aquestes dues cases van passar a mans de José Guixà, industrial que deuria portar-hi a terme una gran obra de transformació de la finca i moltes altres, ja que es tractava d'un dels industrials més potents del municipi.

Bibliografia

SERRALLONGA URQUIDI, JOAN (1998). Sant Quirze de Besora de 1714 a l'actualitat. Eumo editorial

AMQ .Cuaderno de liquidaciones y amillaramiento. 1862. Sant Quirze de Besora. Carpeta 1016.

